

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi pozwanego
o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),
w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko A. K.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 listopada 2017 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odrzuca skargę

**2. zasądza od K. K. na rzecz A. K. kwotę 540 zł (pięćset
czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 września 2016 r., zawiera wniosek o stwierdzenie wydania wyroku z naruszeniem przepisów postępowania - art. 233 § 1, art. 235 § 1, art. 236, 240 § 1, art. 244 § 1, art. 271 § 1 i art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia się wymóg przytoczenia podstaw skargi z ich uzasadnieniem (pkt 2) od wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3). Oddzielenie wymogu przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia od wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, jest celowym zabiegiem ustawodawcy. Brak wymogu konstrukcyjnego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postaci przytoczenia jej podstaw, stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi, bez możliwości wdrożenia postępowania naprawczego (art. 424⁶ § 2 k.p.c.) (por. np. postanowienie z dnia 12 marca 2015 r., II CNP 54/14).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 września 2016 r. wniesionej przez pozwaną wskazano jedynie przepisy prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, nie przytoczono natomiast podstaw skargi, co nie jest spełnieniem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać także wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Wniesiona skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.; ograniczono się w niej tylko do

stwierdzenia, że „w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. fakt nie przysługiwania skarżącej żadnych środków jest oczywisty”.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.

jw

r.g.